

PETITESA MORAL I INTEL·LECTUAL D'UN P-ARTIT P-ETIT

Fragment telefònic entre Armengol i una amiga desconeguda

No sé que faria sense ells, t'ho prometo. A vegades em sembla estar amb els meus nets, són tan innocents, no sé, tan naïfs... i mira que s'ho prenen se-

riosament, pobrets, però tornen d'escola, els hi preguntes com els ha anat i sempre acaben plorant i dient que el mestre els té tírria.

El Paco em diu que van tenir una mala anyada, però és que en tenim de totes les edats i a quin més tarat. I com més burros es mostren, més contents se'ls veu, als meus reietons.

És que no n'encerten ni una, pobres. Ara mateix, això de l'Anita... l'Ana, la Vázquez, la que és Inspectora de la Policia.

Primer acusa el govern d'obligar les nenes a anar armades a l'escola i ensenya un esprai; quan ja li dic que no es poden entrar armes al Congrés, diu que l'esprai no és cap arma i, després de fer un mutis teatral del segle XIX, diu que l'esprai és buit, que l'ha buidat ella mateixa al carrer... però resulta que qui realment ho fa, qui el buida, és un col·lega seu, dins els lavabos del Congrés, i, a través de l'aire condicionat, empastifa a sis o set treballadors que han d'ingressar a l'hospital... Serà ruc! I mentidera! I popular, pobreta filla meva.

NO ET POTS FIAR NI DE TON PARE

Trump firma amb Dinamarca un acord amb Grenlàndia

Fa uns mesos, a Trump se li acut un nou estirabot i decideix que es quedarà amb Grenlàndia. Al món se li ericen els pèls. Els vint (mil) habitants de l'illa diuen que els americans *no pasaran*, Dinamarca es pren la pretensió americana com una brometa i respon sense estridències però amb fermesa. Això dura un parell de setmanes. Grenlàndia compra banderes nacionals, Dinamarca va de vacances i Trump canvia d'objectiu.

Els comentaris són generals, generosos i coincidents. Una bogeria més de Trump! Els joves de Dinamarca es compren guants, una gorra de llana i botes, i surten en manifestació a salvar la seva pàtria —qui diu *pàtria*, diu *colònia*.

Aprofitant una estona de pausa en la sessió de l'ONU, americans, danesos i un parell d'indígenes inuits, prenen un cafè i, en un tovalló de paper (per no ser menys que Messi), signen un contracte en què Dinamarca accepta dei-

xar trossets d'illa per a que els Estats Units tinguin espai, els illencs callen i ja fan cua pel proper McDonalds. Què ha passat? Quins són els tractes? Els jo-

ves, que ja portaven un parell de manifestacions pels carrers de Copenhaguen no sabran mai la resposta.

La política és força porca, no?

